

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124291692
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124291692.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivice Čelkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu:

A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom

C. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpená: soukeník – štrpka s. r. o., so sídlom Strážnická 8141/5, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 133,26 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 6C/58/2024-74 zo dňa 19. decembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdzuje a v napadnutom výroku III. mení tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.06.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 78,86 %.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.07.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania ako nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021 vo vyhovujúcej časti výroku I., o zmene rozsahu a podmienkach stretávania otca s maloletým dieťaťom (s výnimkou úpravy stretávania počas vianočných sviatkov v roku 2021 a novoročných sviatkov 2022) tak, že krajský súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk žalobcu s maloletým B. v období odo dňa doručenia tohto rozhodnutia do 28.2.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy J. K. v H., nachádzajúceho sa na L. M. C. H., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy maloleté dieťa na rovnakom mieste matke odovzdá a v období od 1.3.2022 v každom nepárnom týždni

v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy J. K. v H., nachádzajúceho sa na L. M. C. H., a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Súčasne bola matke uložená povinnosť v stanovených časoch, dňoch a na mieste týmto rozhodnutím určených maloleté dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Neodkladné opatrenie bolo nariadené až do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému B., vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019.

4. Súd prvej inštancie ďalej z predloženej SMS komunikácie žalobcu so žalovanou zistil, že dňa 09.07.2022 žalobca oznámil žalovanej „som na námestí“. Žalovaná na to uviedla: „B. nechce ísť, plače, že nechce ísť k tatkoví“. Žalobca odpísal, že „Takže nedokážeš nachystať syna na styk? Naďalej chceš produkovať tieto do očí bijúce bludy o tom, že B. odmieta prísť na námestie? Počkám tu do 10h, máš čas zmeniť svoje rozhodnutie maríť styk. Jediná prekážka styku si ty, Nič iné“. Potom napísal „Je po 10h, ignoruješ styk? Kde ste?“ Na to žalovaná odpísala „B. stále nechce ísť, plače, že nechce spať u tatka“. Žalobca odpovedá „Klamstva a divadlo. Svojím účelovým a zámerným konaním poškodzuješ záujmy a psychicky vývoj nášho syna. Okamžite s tým prestaň! Idem pred dom pre syna, máš možnosť mi ho odovzdať. Som pred domom, otvor dvere a odovzdaj mi syna“. Žalovaná odpísala „B. presvedčam aby išiel, ale stále nechce ísť“.

5. Zo zhodných vyjadrení strán sporu súd prvej inštancie zistil, že žalobca následne privolať hliadku polície, ale k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi nedošlo. Následne žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na OR PZ v Prievidzi, odbor kriminálnej polície. Z predloženého technického preukazu č. D. XXXXXX bolo zistené, že N. D., nar. XX.X.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla C. O., EČV: F.. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 l/100 km. Z informácií dostupných na internete (P.) vyplýva, že počas 25. týždňa roku 2022 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,914 eur/liter. Zo zmluvy o výpožičke zo dňa 24.9.2021, uzatvorenej medzi A. N. D., nar. XX.X.XXXX, ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo C. O. Q.: F. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

6. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je v časti dôvodný. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 09.07.2022 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia Krajského súdu v Trenčíne z miesta svojho bydliska v H. do miesta bydliska maloletého v H..

7. Súd prvej inštancie uviedol, že predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a nakoniec zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Bolo spoľahlivo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 09.07.2022 bolo stretávanie sa otca (žalobcu)

s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Z odôvodnenia daného vykonateľného rozhodnutia vyplýva, že medzi stranami sporu ako rodičmi maloletého v danom čase existovali osobné rozpory, ktoré sa negatívne prejavovali aj v oblasti výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému B..

V predmetnom období nebolo súdom rozhodnuté o osobnej starostlivosti o maloletého, ktorú de facto zabezpečovala matka. V tom čase sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie v konaní o úprave rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu. Obaja rodičia boli opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech dieťaťa. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že v rámci rozvodového konania súd apeloval na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu, t. j. od soboty do nedele nepretržite.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že predmetom tohto sporového konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodiť, že škoda nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

9. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo nesporné, že dňa 09.07.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú nepárnu sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. a nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t. j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej ako matky dieťaťa na stretnutie s otcom ako žalobcom pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 09.07.2022 do miesta bydliska dieťaťa po predchádzajúcom upozorení prostredníctvom SMS správy dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Z predloženej SMS správy zo dňa 09.07.2022 vyplýva, že otec uviedol, že si dieťa prevezme na námestí. Po oznámení žalovanej, že dieťa plače a nechce spať u otca (žalobcu), žalobca žalovanej uviedol, že účelovo, zámerne a opakovane marí styk. Dňa 09.07.2022 však žalobca požadoval odovzdanie dieťaťa v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne. K odovzdaniu dieťaťa otcovi napriek tomu nedošlo, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa plače, nechce ísť, že sa ho bojí, že ho otec (žalobca) zoberie preč, nechce spať u otca (žalobcu). Žalobca sa následne dostavil pred rodinný dom, kde žalovaná býva, táto s ním však komunikovala len prostredníctvom SMS správ a žalobca nemal možnosť maloletého ani vidieť.

10. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 09.07.2022 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Súd prvej inštancie prijal tak záver, že žalovaná svojim správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420

ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 09.07.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 09.07.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 09.07.2022. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 09.07.2022

právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne

č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 15.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním,

a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázala a rovnako nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Súd prvej inštancie poukázal v tomto smere na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne

č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022, podľa ktorého je potrebné zo strany matky toto rozhodnutie bezodkladne rešpektovať, nielen verbalizovať, ale do reálneho života premietnuť dôsledné splnenie si povinnosti dieťa v stanovených časoch na stretnutie s otcom pripraviť

a vytvoriť tak podmienky v záujme dieťaťa pre to, aby sa jeho vzťah s otcom mohol rozvíjať. Akékoľvek obštrukcie za daného stavu totiž, už vo svetle poskytnutej ochrany záujmom maloletého dieťaťa, nie sú udržateľné.

11. Súd prvej inštancie k obrane žalovanej, ktorá poukazovala na to, že maloletý odmietal styk so žalobcom, nakoľko bol stresovaný skutočnosťou, že musí u neho prespať, pričom tvrdila, že je veľmi náročné tieto styky realizovať bez jej prítomnosti, najmä v rozsahu na prespanie tak, ako to žalobca neustále vyžaduje, keďže maloletý je na ňu naviazaný, uviedol, že táto skutočnosť nič nemení na

povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať citované súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neuniesla. Súd prvej inštancie bol preto toho názoru, že dňa 09.07.2022 nebola v konaní preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie s otcom.

12. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta jeho bydliska do Bojníc dňa 09.07.2022 a späť za účelom realizácie stretnutia sa s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná na druhej strane nepreukázala, že škodu nezavinila.

13. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o výšku náhrady škody, súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná poukazovala na to, že žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne. Neobstojí preto záver o nároku žalobcu na náhradu nákladov za užívanie vozidla a tento názor odôvodnila i rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/17/2023 zo dňa 30.4.2024.

V tejto súvislosti žalobca uviedol, že vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v konaní zo strany žalovanej nedošlo k spochybneniu, resp. popretiu týchto skutkových tvrdení žalobcu a preto súd prvej inštancie považoval uvedené skutkové tvrdenia za nesporné. Súd prvej inštancie preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z. z.

o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 283/2002 Z. z.“) v súvislosti s použitím vozidla na cestu z H. do H. a späť za opodstatnený.

14. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska H. - F. G. do miesta styku H. L. M. a späť predstavuje vzdialenosť XXX km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 79,24 eur (0,213 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 117/2022 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 54,11 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 04.07.2022 do 10.07.2022 v sume 1,911 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,911 \text{ eur}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 54,03 eur). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 133,36 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje aj rozhodnutie R 12/90 a rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020.

15. Súd prvej inštancie teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 133,26 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 29.6.2024 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej) do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie úrok z omeškania priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. K tomu uviedol, že ide o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím, žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania nad rámec priznanej náhrady, súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

16. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že žalovaná poukazovala na to, že žalobca voči nej podal viaceré

takmer identické žaloby, pričom niektoré časovo súvisiace nároky si mohol uplatniť jednou žalobou. V súvislosti s tým žiadala, aby súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní postupoval v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Co/9/2023, 17Co/61/2023, 8Co/26/2023, 17Co/42/2023, 17Co/66/2023 a iných. Je na úvahe žalobcu, akým spôsobom uplatňuje svoje práva a skutočnosť, že sa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami nemôže byť pripočítaná na jeho škodu. Súd prvej inštancie preto o náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní. Žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplattenia sumy 149,57 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 133,26 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 89,43%, úspech žalovanej v konaní predstavuje 10,57%. Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 78,86% (89,43% - 10,57%). V tomto rozsahu súd prvej inštancie žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal. Pokiaľ žalobca v konaní uvádzal, že neúspech v časti príslušenstva pohľadávky nemôže mať vplyv na výšku náhrady trov konania, súd prvej inštancie k tomu uviedol, že pokiaľ bola časť nároku zamietnutá, je potrebné, aby sa táto okolnosť premietla aj vo výroku o náhrade trov konania, nakoľko ustanovenia CSP neupravujú situáciu nepatrného neúspechu v konaní tak, ako ju v minulosti upravoval Občiansky súdny poriadok v ust. § 142 ods. 3.

17. Proti tomuto rozsudku, konkrétne proti výroku o náhrade trov konania (výrok III.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. f/ a písm. h/ CSP. Uviedol, že sa v konaní domáhal náhrady škody za zbytočne vynaložené náklady na cestu na styk so svojim maloletým dieťaťom, ktorý žalovaná úmyselným porušením právnej povinnosti a neodovzdaním maloletého dieťaťa zmarila. Predmetom konania bolo zaplattenie náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi a predstavovala sumu 133,26 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudok uložil povinnosť žalovanej zaplatiť náhradu škody vo výške 133,26 eur s príslušenstvom, t. j. žalobcovi priznal 100% nároku, ktorým si uplatňoval svoje právo na súdnu ochranu. Mal za to, že súd prvej inštancie mu nesprávne priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,86%, pričom v celom rozsahu sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o rozsahu úspechu vo veci, pretože tento záver je podľa neho v rozpore s právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít a s logikou veci. Predmetný záver súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru potrebné odmietnuť z dôvodu, že predmetom konania bolo zaplattenie istiny s príslušenstvom, v ktorej bol žalobca 100% úspešný. K tomu uviedol, že výška úrokov z omeškania netvorila samostatný predmet konania, ale len príslušenstvo istiny a preto pri posudzovaní miery úspechu nie sú úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo istiny spôsobilé mať na celkový úspech v konaní vplyv. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.06.2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/3/2019 zo dňa 10.07.2019 potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/18/2020 zo dňa 26.01.2020. Žalobca ďalej objasňoval svoj procesný postup pri uplatnení úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po zmarení styku s jeho maloletým dieťaťom. Ďalej poukázal na to, že súdy v každom jednom konaní, v ktorom pristúpili k moderovaniu výšky úrokov z omeškania a v ktorých bol úspešný v celom rozsahu nároku, tak mu priznali nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom vymenoval konkrétne konania vedené na Okresnom súde Prievidza a Krajskom súde v Trenčíne. Žalobca ďalej namietal, že súdom prvej inštancie priznaný úspech vo veci odporuje vecnej argumentácií, pretože ak súd prvej inštancie určil posledný deň omeškania žalovanej deň vyhlásenia rozsudku, konanie naďalej nie je právoplatné skončené a každým ďalším dňom výška úrokov z omeškania narastá a každým ďalším dňom tak má väčší úspech vo veci. Taktiež namietal matematický výpočet súdu prvej inštancie, pričom navyše podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keďže sadzba úrokov z omeškania bola v čase, kedy sa žalovaná dostala do omeškania (t. j. dňom 29.06.2024) vo výške 9,25 % ročne a nie 5 % ročne. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadrila.

19. Proti napadnutému rozsudku (výroku I. a III.) podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ CSP. Žalovaná mala

v prvom rade za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým v dôsledku porušenia právnej povinnosti v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, a teda že zodpovedá za náhradu cestovných výdavkov žalobcu do miesta bydliska maloletého. Nemôže byť pripisované na jej ľarchu, ak sa styk neuskutočnil v dôsledku konania samotného žalobcu, nakoľko tento si žiadal maloletého na styk v rozpore s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Mala za to, že žalobca nebol v zmysle predmetného uznesenia oprávnený na styk s maloletým mimo stanovených denných hodín. Bola preto názoru, že svojim konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko je to žalobca, ktorý konal v rozpore

s právoplatným a vykonateľným uznesením a nárokoval si styk nad rámec tohto uznesenia. Uviedla, že aktívne riešila situácie, ktoré sa vyskytovali pri odovzdávaní maloletého a snažila sa hľadať riešenia, pričom žalobcu riadne informovala o vóli maloletého pri odovzdávaní, a to v prebiehajúcich konaniach, ako aj pred kolíznou opatrovníčkou, či pri samotnom odovzdávaní maloletého. Mala za to, že preukázala, že aktívne komunikovala so žalobcom o problémoch pri odovzdávaní maloletého na styk, pričom žalobca odmietal všetky navrhované riešenia z jej strany. Predmetné skutočnosti jednoznačne preukazujú zbavenie sa zodpovednosti žalovanej za zavinenie škody v podobe cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého. Zo spoločnej SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 08.07.2022 vyplýva, že žalovaná so žalobcom aktívne komunikovala, nakoľko reagovala na správu žalobcu, ktorej obsahom bolo, že si pre maloletého príde na námestie v sobotu 09.07.2022 už o 09:00 hod. a vráti ho v nedeľu o 17:00 hod. Riadne upozornila žalobcu na skutočnosť, že styk ma prebiehať v zmysle právoplatného a vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, teda v denných hodinách. Zo SMS správy: „B. na styk pripravujem, ale vieš o tom, že B. nechce prespávať mimo domu, tak nerozumiem, prečo trváš na styku s prespaním, keď vieš, že B. na prespanie nechce ísť. Podľa právoplatného uznesenia KS s ním môžeš byť celý víkend, len na noc je doma.“ Uviedla, že prejavila snahu o dohodu so žalobcom, ktorý však na jej odporúčania nereagoval a 09.07.2022 ju kontaktoval o 08:56 SMS správou, že sa nachádza na námestí a žiadal syna na styk nad rámec uznesenia Krajského súdu v Trenčíne. Uviedla, že si svojim konaním riadne splnila prevenčnú povinnosť. Dodala, že po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem dieťaťa a to vrátane prípravy maloletého na styky s otcom. Najlepší záujem dieťaťa je prvoradým kritériom pri posudzovaní akýchkoľvek právnych povinností, ktoré súvisia s maloletými, pričom toto kritérium je podľa jej názoru potrebné skúmať aj v tomto konaní, keďže najlepší záujem dieťaťa priamo súvisí s jej tvrdeným zavinením. Mala preto za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď nevzal pri rozhodovaní do úvahy, že opakovane upozorňovala na citové prejavy maloletého, pričom tieto aktívne opakovane riešila, a teda v konaní bolo riadne preukázané, že nešlo o jej úmyselné konanie a že si svojim konaním splnila prevenčnú povinnosť. Pre úplnosť zdôraznila, že žalobca bol o všetkých týchto skutočnostiach opakovane informovaný, nakoľko sa zúčastňoval súvisiacich súdnych konaní, ako aj stretnutí s kolíznou opatrovníčkou. Zároveň poukázala na to, že si plnila všetky svoje povinnosti, konala v záujme maloletého syna, keď na problém ohľadom styku v rozsahu na prespanie opakovane upozorňovala nielen žalobcu ale aj konajúce súdy a kolíznou opatrovníčku. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13CoE/2/2023 zo dňa 31.03.2023. Mala preto za to, že vzhľadom na odpor maloletého zúčastniť sa na styku so žalobcom, na ktorý opakovane poukazovala pred súdmi ako aj pred kolíznou opatrovníčkou, nezodpovedá za náhradu škody, ktorú si žalobca uplatňuje, nakoľko táto žalobcovi nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním, ale v súvislosti so samotným konaním žalobcu, ktorý sa napriek uvedeným skutočnostiam dostavil na styk s maloletým a žiadal jeho odovzdanie v rozpore s uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022.

20. Žalovaná ďalej dôvodila tým, že uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 plne rešpektuje a maloletého riadne motivuje k styku so žalobcom, pričom zároveň mala za to, že žalobca namiesto rešpektovania súdneho rozhodnutia a plnohodnotného trávenia času s maloletým opakovane vyvoláva pre maloletého stresové situácie a trvá na styku s prespaním i keď vie, že táto skutočnosť vedie k negatívnemu postoju maloletého k realizácii styku, nakoľko tento sa odmieta odlúčiť od nej na prespanie mimo domu. Poukázala na to, že predmetné uznesenie stanovilo len denné hodiny styku žalobcu s maloletým. Skutočnosť, že žalobca sa domáhal styku v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, nie je možné podľa jej názoru považovať za právne nárokovateľné, nakoľko Okresný súd Bratislava IV v danom prípade nevydal meritórne rozhodnutie, ktoré by bolo pre obe strany záväzné. Mala za to, že v danom prípade išlo len o odporúčanie postupného rozširovania styku s maloletým. Preto podľa nej nemôže byť v dôsledku

porušenia právnej povinnosti – neuskutočnenia styku, priznávaná povinnosť nahradiť žalobcovi cestovné náklady do miesta bydliska maloletého.

21. Žalovaná ďalej mala za to, že vôľa maloletého je absolútny objektívny dôvod, pre ktorý nedošlo k realizácii styku v súbehu so sledovaním najlepšieho záujmu dieťaťa, pričom opätovne zdôraznila, že v konaní nedošlo k preukázaniu jej zavinenia napr. vo forme jej ovplyvňovania maloletého. Zároveň mala za to, že v tomto prípade je potrebné situáciu, kedy došlo

k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený – žalobca, pričom v tomto smere poukázala na názory v odbornej literatúre, v zmysle ktorých je rovnako potrebné do úvahy vziať aj okolnosti na strane poškodeného a teda, že žalobca si bol vedomý, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie. Podľa jej názoru sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s právnou otázkou údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného súdneho rozhodnutia, nakoľko toto porušenie z jej strany nebolo v konaní preukázané. V konaní nebolo preukázané, že by maloletého syna akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovala, prípadne, že by sa pri neuskutočnení styku jednalo výlučne o vôľu žalovanej. Mala naopak za to, že došlo k jasnému preukázaniu skutočnosti, že žalobca odmieta dodržiavať hodiny styku stanovené spomínaným uznesením

a že neuskutočnenie styku nastalo pričinením samotného žalobcu. Keby žalobca riadne dodržiaval stanovené denné hodiny styku a netrval na ňom v rozsahu prespania, maloletý by voči žalobcovi neprejavoval taký odmietavý postoj a styk sa mohol riadne uskutočniť.

22. Žalovaná ďalej namietala nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadne rozhodnutia o náhrade trov konania. Mala za to, že v danom prípade je preukázané, že trovy konania neboli účelne vynaložené, a teda je daný osobitný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania napriek úspechu žalobcu vo veci. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2013 zo dňa 20.06.2014 uviedla, že v prejednávanom prípade boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli totiž neboli „účelne vynaložené“, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Zároveň upozornila, že neuskutočneniu stykov predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Konanie žalobcu, keď tento podal na ňu viac identických žalôb, čo do účastníkov konania a predmetu sporu, je podľa jej názoru potrebné posudzovať za účelové s cieľom uškodiť jej, a teda priznanie náhrady trov konania žalobcovi je v rozpore so základnými princípmi a zásadami konania pred súdom, pričom v tomto smere poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/2012 zo dňa 25.07.2012. Bola tak toho názoru, že ide o účelové konanie žalobcu, s cieľom neprimeraným spôsobom nútiť ju vynaložiť značné množstvo času a finančných prostriedkov na svoju obranu. Mala za to, že žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, nakoľko ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán. Tiež mala za to, že zo strany žalobcu ide o zjavné zneužitie práva, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že žalobca si rovnako uplatňuje nárok za nezrealizovaný styk dňa 10.07.2022 samostatnou žalobou (sp. zn. 8C/53/2024), napriek tomu, že v danom prípade mohol podať jednu žalobu za po sebe nasledujúce dni neuskutočneného styku, pričom v uvedenom prípade si žalobca uplatňuje aj rovnakú výšku náhrady škody.

23. Žalovaná ďalej namietala aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Už v konaní dňa 27.11.2024 bolo z jej strany namietané vyčíslenie nákladov žalobcom v samotnom jeho návrhu, a to z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené využíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ktorá bola uzatvorená na dobu neurčitú. Preto to s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/77/2023 zo dňa 30.04.2024 mala za to, že žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Bola toho názoru, že žalobcove tvrdenia, že „vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám“ neboli v konaní nijakým spôsobom preukázané či vydokladované. Zo zmluvy o výpožičke predmetné nijako nevyplýva, a preto mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k cestovným nákladom.

24. Žalovaná v ďalšej časti namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedla, že svojím konaním sledovala najlepší záujem maloletého dieťaťa, pričom sa preukázateľne snažila o realizáciu styku maloletého so žalobcom tak, aby maloletý neutrpel žiadne citové traumy pri odovzdávaní na styk, ktoré by mohli pretrvávať aj pri samotnej realizácii styku, na ktorý nebol v danom čase adaptovaný. Mala zároveň za to, že v konaní bolo naopak preukázané nerešpektovanie právoplatného uznesenia o styku zo strany žalobcu. Ďalej namietala porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku toho, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal najlepším záujmom dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, z ktorej vyplýva povinnosť nahradiť žalobcovi majetkovú škodu.

25. Žalovaná ďalej namietala, že zistený skutkový stav neobstojí, nakoľko sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. V tomto smere odvolaciemu súdu predložila oznámenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.03.2022, ktoré podľa nej jasne preukazuje, že vyššie spomínaný apel Okresného súdu Bratislava IV nebol právne záväzným rozhodnutím, a teda jediným meritórnym rozhodnutím, ktoré bolo v danom období pre obe strany záväzné, je uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Taktiež odvolaciemu súdu predložila aj Znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný znalkyňou Mgr. Alexandrou Kaiser, ktorým je preukázané, že nie je v príčinnej súvislosti s jej konaním, že k styku dňa 09.07.2022 nedošlo. Mala za to, že zodpovednosť je daná na strane maloletého, pričom ona si splnila všetky zákonné a prevenčné povinnosti, keď maloletého na styk pripravila, motivovala, a zároveň upozorňovala žalobcu, že maloletý styk v rozsahu na prespanie dlhodobo odmieta. Uviedla, že preukázateľne konala v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Zároveň predložila aj záverečnú správu z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024, ktorou poukázala na to, že odmietavý postoj maloletého k styku so žalobcom stále pretrváva aj v súčasnosti. Taktiež predložila aj expertnú správu zo dňa 07.10.2024 vypracovanú D. A. R., ktorá podľa nej preukazuje, že úmyselne nemarí styk žalobcu s maloletým a skutočne vyvíja aktívnu snahu na motivovanie maloletého na styk so žalobcom. Mala preto za to, že je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. g) CSP, nakoľko uvedené dôkazy obsahujú podľa nej dôležité zistenia aj pre rozhodnutie v tejto veci.

26. Z uvedených dôvodov preto žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie prípadne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že pôvodný návrh žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

27. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej k porušeniu právnej povinnosti uviedol, že odmietavá vôľa maloletého nebola v celom priebehu konania nijakým spôsobom preukázaná. Poukázal na to, že žalovaná styk s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Ďalej poukázal na to, že žalovaná mu po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala na žiadne SMS správy a preto žalobca nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Mal za to, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny a teda vôľu maloletého v deň zmareného styku v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Podľa jeho názoru obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzrozmenná. Ďalej mal za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku. Žalovaná zároveň v konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. V tomto smere poukázal na znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. L., D., z ktorého záverov podľa neho vyplýva tendenčnosť

a nepravdivosť jej tvrdení, keď žalovaná účelovo manipuluje maloletého voči nemu tým spôsobom, že ho negatívne ovplyvňuje proti nemu tak, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti nemu a jej odmietavý postoj k realizáciám styku. Mal za to, že preukázal všetky svoje tvrdenia ohľadne nároku, čo do jeho výšky, účelnosti a dôvodu, ako aj kauzálny nexus. Prostriedky procesnej obrany spočívajúce v predložení znaleckého posudku č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 a záverečných správ zo strany žalovanej považoval za nezákonné a neprípustné, nakoľko tieto podliehajú sudcovskej a zákonnej koncentrácii

konania. Zároveň mal za to, že z týchto prostriedkov procesnej obrany nevyplýva nevôľa maloletého stýkať sa s ním. Taktiež mal za to, že predmetný znalecký posudok, vyhotovený dňa 15.01.2023, ako aj záverečné správy nemajú žiadny vplyv na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody v súvislosti so zmareným stykom dňa 09.07.2022. Podľa neho je faktom žalovanej umocňovanie u maloletého naučenú emočnú reakciu vo vzťahu k otcovi, čím žalovaná zneužíva silný emočný vzťah maloletého k nej, a kým práve on preukázal v konaní svoje tvrdenia, vyplývajúce nie len zo znaleckého dokazovania, žalovaná nepreukázala nič. V súvislosti s apelom Okresného súdu Bratislava IV uviedol, že nejde len o odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV, ale predovšetkým ide o dohodu medzi oboma rodičmi, keďže s odporúčaním súdu súhlasil aj on ako aj žalovaná na predmetnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. Uviedol, že v zmysle uvedeného záveru súdu postupoval, keď po porušení dohody a odporúčania Okresného súdu Bratislava IV zo strany žalovanej zotrval na mieste v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, domáhal sa styku v rozsahu tohto rozhodnutia a následne prišiel aj na ďalší deň v zmysle tohto rozhodnutia.

28. K právnej otázke výpožičky vozidla žalobca predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024, z obsahu ktorého vyplýva potvrdenie dohody, na ktorú poukazoval a preukázanie tých skutočností, ktoré tvrdil v konaní, a to, že jeho nárok na zaplatenie cestovných náhrad v súvislosti s použitím motorového vozidla je opodstatnený a nesporný. Uviedol, že v zmysle dohody s požičiavateľom je povinný sa starať o technický stav motorového vozidla a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša výlučne on sám, a to v celom rozsahu. Mal za to, že v konaní preukázal, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla, a práve základná paušálna cestovná náhrada zohľadňuje amortizáciu vozidla, povinné zmluvné, havarijné poistenie, opravy a údržbu motorového vozidla, opotrebenie a výmenu pneumatík, rôznych druhov filtrov, motorového oleja, svetiel, brzdovej kvapaliny, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta a rôzne ďalšie náklady a poplatky spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Uviedol, že na týchto nákladoch a poplatkoch sa podieľa výlučne on. Tie sa zvyšujú aj počtom najazdených kilometrov, ktoré zbytočne vynaložil za účelom realizácie styku s maloletým, ktorý žalovaná preukázane a nesporne zmarila svojim protiprávnym konaním. Poukázal na to, že pri vyčíslení nákladov spojených s použitím vozidla za účelom realizácie styku sa prihliada na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely (R 12/1990). Dodal, že na tieto sa vzťahuje zákon č. 283/2002 Z. z., v zmysle ktorého patrí základná náhrada zamestnancovi bez ohľadu na to, či je použité motorové vozidlo vlastné alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne) a vždy vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady uvedené

v ust. § 7 tohto zákona. Mal za to, že nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť o vlastné motorové vozidlo. K rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/77/2023 zo dňa 30.04.2023 uviedol, že toto vychádzalo z nesprávne posúdeného a najmä nesprávne dotvoreného skutkového stavu. Zároveň zdôraznil, že nie je ani len možné očakávať a predpokladať, že by on ako vypožičiavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady, čoho sú ním nielen vyššie uvádzané skutočnosti nesporným dôkazom. Taktiež mal za to, že nie je zaťažovaný dôkazným bremenom vo vzťahu k preukazovaniu nároku na cestovné náhrady, ktoré majú charakter paušálu. Ďalej poukázal aj na to, že v obdobných konaniach o náhradu škody v súvislosti so zmareným stykom medzi stranami sporu nebol nárok cestovných náhrad spochybňovaný a nebol ani predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Mal za to, že v konaní riadne preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad a preto prijatie odlišného záveru by bolo podľa neho hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a najmä hrubým zásahom do jeho základného práva na ochranu majetku a práva na súdnu a inú ochranu.

29. K priznanej náhrade trov konania žalobca poukázal na podľa neho správne konštatovanie súdu prvej inštancie ako aj na to, že žalovanou uvádzané neprávoplatné a nesprávne rozhodnutia sú právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami Krajského súdu v Trenčíne zmenené a žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, resp. žaloba bola zamietnutá a náhrada trov konania bola priznaná žalovanej. Mal za to, že podanie žalôb za jednotlivé nerealizované stretnutia s maloletým synom, keď žalovaná porušila jej právnu povinnosť danú

vykonateľným súdnym rozhodnutím, nemôže byť zjavným zneužitím práva. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetnej právnej veci. Zároveň mal za to, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým synom, ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia, ktoré je potrebné dôkladne posúdiť, čo nie je možné uskutočniť v jednom konaní.

30. Záverom žalobca uviedol, že z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby mu zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností a preto podľa neho žalovaná v zmysle § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú svojim protiprávnym konaním, pretože ho nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. S poukazom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku I. potvrdil ako vecne správny a výrok III. zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a zároveň mu prizná proti žalovanej aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

31. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobcu už bližšie písomne nevyjadřila.

32. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolania podali v zákonnej lehote strany v spore, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňajú popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

33. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny a vo výroku III. podľa § 388 CSP čiastočne zmeniť, nakoľko opodstatnené je len odvolanie žalobcu. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

34. Odvolací súd na úvod vychádzajúc podľa § 124 CSP z obsahu odvolaní strán sporu konštatuje, že ani jedno z podaných odvolaní nesmerovalo voči výroku II. napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba žalobcu vo zvyšku zamietnutá a to v časti úrokov z omeškania, v dôsledku čoho tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

35. Čo sa týka merita veci, t. j. nároku žalobcu na náhradu škody titulom uplatnených cestovných náhrad v dôsledku zmarenie styku s maloletým dieťaťom zo strany žalovanej, ktoré sa malo uskutočniť dňa 09.07.2022 a neuskutočnilo sa, odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

36. Odvolací súd považuje za vecne správny napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 133,26 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.06.2024 do zaplatenia. Súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná

zodpovedá za vznik škody žalobcovi, pretože v konaní bolo preukázané splnenie všetkých predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu a že žalovanej vznikla povinnosť škodu žalobcovi nahradiť. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že súd prvej inštancie sa už v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitým spôsobom vyporiadal so všetkými dôvodmi podaného odvolania týkajúce sa merita veci, ktoré dôvody žalovaná prezentovala už počas konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto v odpovedi na vznesené námietky žalovanej v tomto smere odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v tejto časti k jednotlivým odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

37. Podľa § 415 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

38. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

39. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

40. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnú povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné.

41. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 09.07.2022 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia a to bez vopred oznámených objektívnych príčin.

42. Žalovaná v tomto smere namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu, bola toho názoru, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, a to zavinenie a protiprávny úkon (konanie). Uvedené odôvodňovala tým, že súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil výlučne pre vôľu maloletého, ktorý styk so žalobcom v rozsahu na prespanie odmietal, teda škoda vznikla bez jej zavinenia. Zároveň popierala porušenie právnej povinnosti, čo odôvodňovala poukazom na skutočnosť, že ku škode došlo v dôsledku nerešpektovania právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia zo strany žalobcu. Mala za to, že konajúci súd sa v danom prípade vôbec nezaoberal najlepším záujmom maloletého dieťaťa vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti, z ktorej jej vyplýva povinnosť nahradiť žalobcovi škodu.

43. Odvolací súd vychádzajúc z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní bolo nesporne preukázané, že strany sporu sú rodičia maloletého, ktorí vedú rozvodové konanie a konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode a to na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019 a tiež vedú konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému na čas do rozvodu, a to na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019. V konaní nebolo medzi stranami sporné (nespochybňuje to ani samotná žalovaná v odvolaní), že dňa 09.07.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď v rozhodnom čase (na tento deň) bol styk žalobcu s maloletým upravený právoplatným a vykonateľným rozhodnutím – uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022,

ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného aj v tento deň. V zmysle uvedeného rozhodnutia bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým synom každý týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a s účinnosťou od 01.03.2022 bol žalobca oprávnený na stretnutie s maloletým synom každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej bola zároveň uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., M. L. M., prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti.

44. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že uznesenie, ktorým sa nariaďuje neodkladné opatrenie, je zásadne vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť. Vykonateľnosť uznesenia znamená, že povinnosť uložená vykonateľným rozhodnutím je nútene, t. j. aj proti vôli povinného účastníka, vymožiteľná. To znamená, že ten, komu je rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť okamihom nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia splniť.

Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Nesplnenie povinnosti uloženej uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 žalovanou je tak jednoznačne porušením jej právnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

45. Podľa názoru odvolacieho súdu sa preto správne súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať.

46. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania aj podľa odvolacieho súdu nevyplývalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 09.07.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala nedostatok jej zavinenia na vzniku škody. Žalovaná vylučovala svoje zavinenie s poukazom na vôľu maloletého, ktorý mal podľa jej tvrdenia styk so žalobcom v rozsahu na prespanie odmietat'. Žalovaná v konaní nijakým spôsobom nepreukázala odmietavú vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala, že silné citové, odmietavé prejavy maloletého boli vzhľadom na jeho vek, rozumovú a vôľovú vyspelosť prejavom vôle, ktorý má súd zohľadniť. Treba mať na zreteli, že súd prvej inštancie v danom čase vzhliadol narušené vzťahy medzi rodičmi (prítomné už v čase predchádzajúceho rozhodovania o dočasnej úprave výkonu rodičovských práv a povinností a styku otca s mal. dieťaťom) naďalej pretrvávajúce do takej miery, že ani v súčasnosti nemožno očakávať vzájomnú efektívnu spoluprácu a zrodu oboch rodičov v otázke styku žalobcu (otca) s dieťaťom. Preto sa konajúce súdy snažili rodičov motivovať k snahe riešiť vzniknuté napäté situácie a v rámci rozvodového konania apelovať na rozšírenie styku otca s mal. dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu (od soboty do nedele nepretržite). Nemožno odignorovať, že v čase zmarenia styku šlo o skoro 4-ročné dieťa, závislé na matke, ktorá ho má vo svojej osobnej starostlivosti, s ktorou má bezprostredne blízky vzťah a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Žalovaná nemôže ponechať na výlučnej vôli dieťaťa, na jeho rozhodnutí, či je ochotné sa s otcom stretnúť. Odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosť žalovanej uloženú vykonateľným uznesením spočívajúcu v tom, že maloleté dieťa v stanovených časoch otcovi riadne odovzdať na miestne k tomu určenom a maloleté dieťa aj zodpovedajúcim spôsobom na tento styk riadne pripraviť, je potrebné zo strany matky rešpektovať a dodržiavať a zo strany matky nielen verbalizovať, aby tak bol vytvorený základ na zlepšenie vzťahov medzi rodičmi, budovanie vzťahu otca s maloletým dieťaťom a neuprednostňovať pred ním svoje vlastné životné predstavy a osobné problémy so žalobcom. Nemožno pochybovať, že otec má záujem sa s dieťaťom stretávať a prehlbovať citové väzby, preto akékoľvek obštrukcie zo strany matky (bez ospravedlniteľného dôvodu), ktoré by v styku otca s maloletým dieťaťom naďalej bránili prípadne formou ovplyvňovania maloletého tento úmyselne marila vo svetle poskytnutej ochrany záujmom mal. dieťaťa, nie sú udržateľné. V priebehu tohto konania žalovaná síce verbalizovala ako prioritu záujem maloletého dieťaťa a verbálne vylučovala

také konania z jej strany, ktoré by smerovalo k diskvalifikácii otca (žalobcu) ako druhého rodiča podieľať sa na výkone rodičovských práv, ktoré však nepreukázala. Z uvedených skutočností a vykonaných dôkazov sa žalovanej nepodarilo preukázať, že uloženú povinnosť riadne a včas splnila.

47. Žalovaná sa bránila poukazom na najlepší záujem maloletého. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, ide o právnu kategóriu z oblasti rodinného práva. Toto kritérium bolo skúmané a hodnotené pri rozhodovaní súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia tohto súdu, ktorému zákon priznal štatút vykonateľnosti (uznesenie Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022), preto nie je prípustné, aby súd v tomto konaní o náhradu škody prehodnocoval súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 09.07.2022 (ku dňu styku). Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej.

48. Za nedôvodný považuje odvolací súd aj argument žalovanej, že žalobca sa domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, t. j. počas celého víkendu nepretržite s prespatím u neho, čo maloletý podľa tvrdenia žalovanej odmietal, s čím sa súd prvej inštancie v otázke údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného rozhodnutia nesprávne vysporiadal (ktoré rovnako produkovala už v prvoinštančnom konaní). Podľa odvolacieho súdu z obsahu SMS komunikácie vyplynulo, že žalobca dňa 08.07.2022 kontaktoval žalovanú ohľadom odovzdania a prípravy maloletého na styk, ktorý sa mal uskutočniť na druhý deň (t. j. 09.07.2022), na čo žalovaná reagovala tak,

že styk sa má uskutočniť podľa vykonateľného uznesenia Krajského súdu

č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. V nasledujúci deň sa žalobca preto dostavil na miesto odovzdania (na L. M. v H.), kedy sa opäť domáhal styku s maloletým, na čo však reagovala žalovaná, že maloletý plače, nechce ísť spať k otcovi (žalobcovi). Žalobca sa dostavil pred rodinný dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť a maloletého žalobcovi na stretnutí neodovzdala. V prospech žalovanej nevznievajú produkované tvrdenia o nerešpektovaní hodiny styku stanovené rozhodnutím súdu zo strany žalobcu, ktoré odvolací súd považuje za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie jej povinnosti. Žalobca požadoval uskutočniť styk v zmysle právoplatného a vykonateľného uznesenia Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022 a nie v zmysle apelu Okresného súdu

Bratislava IV.

49. V konečnom dôsledku neobstojí ani námietka žalovanej, že na predmetnú situáciu, t.j. vynaloženie uvedených cestovných výdavkov, je potrebné aplikovať žalovanou tvrdený koncept „bežného životného rizika“, ktoré znáša žalobca. O bežnom riziku, že môže dôjsť k zbytočnému vynaloženiu cestovných nákladov, by bolo možné hovoriť v prípade neuskutočnenia bežného stretnutia nenariadeného súdnym rozhodnutím, ku ktorému z rôznych dôvodov nedošlo. V danom prípade však žalovaná mala súdom nariadenú povinnosť maloletého odovzdať žalobcovi, uskutočnenie styku sa predpokladalo a žalobcovi nebol pred realizáciou styku oznámený žiaden objektívny dôvod zmarenia styku, keďže žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 09.07.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže, resp. že dieťa na tento neprivedie, a dokonca žalobcovi neumožnila ani minimálny osobný či sprostredkovaný vizuálny kontakt s maloletým dieťaťom, ktorá skutočnosť preukázateľne vyplýva zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 09.07.2022.

50. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia)

a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musia splniť do určitého okamihu konania (do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom).

51. Odvolací súd neprihliadol na žalovanou predložené a označené dôkazy v odvolaní, a to znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023, oznámenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.03.2022, správu vyhotovenú D. A. R. zo dňa 07.10.2024 a záverečné správy z vykonávaného ambulantného výchovného opatrenia za obdobie od 20.02.2024 do 20.08.2024, keďže ide o tzv. novoty (nové dôkazy). Podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP možno odvolanie odôvodniť tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. V ustanovení § 366 CSP sa v nadväznosti na to vymedzuje, za akých podmienok také ďalšie prostriedky procesnej obrany sú prípustným odvolacím dôvodom. Žalovaná v odvolaní neuviedla, prečo navrhované dôkazy (návrhy na doplnenie dokazovania) uplatňuje až v odvolacom konaní a prečo ich nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z dátumu ich vyhotovenia vyplýva, že ich mala k dispozícii, resp. mala o nich vedomosť ešte v čase konania pred súdom prvej inštancie. Strany sporu sú nútené konať starostlivo a predkladať tvrdenia a dôkazné návrhy včas. Žalovaná tak nekonala, preto nemôže byť v tomto smere v odvolaní úspešná. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nie je splnená žiadna výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov podľa § 366 CSP a teda žalovanou predložená odvolacia námietka voči zistenému skutkovému stavu a požiadavka na doplnenie dokazovania je neprípustným odvolacím dôvodom, odvolací nemôže tento odvolací dôvod prijať a nemôže dokazovanie v zmysle oneskorene podaných návrhov žalovanej dopĺňať.

52. Nad rámce vyššie uvedeného odvolací súd pokiaľ ide o oznámenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.03.2022, opätovne zdôrazňuje, že z vyjadrení žalobcu vyplýva, že tento sa nedomáhal styku v zmysle uvedeného apelu Okresného súdu Bratislava IV, ale styku v zmysle vykonateľného uznesení Krajského súdu č. k. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 09.02.2022. Pokiaľ ide o žalovanou predložený znalecký posudok č. 5/2022 zo dňa 15.01.2023 vypracovaný B. S. J., tento nebol z pohľadu jeho záverov ani relevantný na posúdenie nároku žalobcu na náhradu škody v súvislosti so zmareným stykom s maloletým dňa 09.07.2022, nakoľko bol vypracovaný vo veci rozvodu sporových strán a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností. Zároveň závery z tohto znaleckého posudku nepredstavovali akúkoľvek objektívnu okolnosť na strane žalovanej, z ktorých by bolo možné spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať a žalovaná zároveň ani netvrdila, že by bol vyhotovený za účelom posúdenia, či dňa 09.07.2022 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým. Ohľadne predloženej správy vyhotovenej D. A. R. zo dňa 07.10.2024 odvolací súd uvádza, že táto správa neobsahuje dôležité zistenia pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Predmetom tohto konania je náhrada škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť za účelom uskutočnenia styku dňa 09.07.2022, vzhľadom na ktorú skutočnosť predmetná správa zo dňa 07.10.2024 nevypovedá nič o vtedajšom psychickom stave maloletého.

53. Námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil rovnako ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal a s akými skutkovými závermi tieto dôkazy posúdil, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré vysvetlil zrozumiteľne a podrobne, pričom tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s obranou žalovanej. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Okolnosť, že táto odpoveď žalovanú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP; za porušenie práva na spravodlivý proces v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalovanej.

54. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo vo vzťahu k meritu veci relevantné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 09.07.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť. Nepreukázala teda, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého,

k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody.

55. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 09.07.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska - z H., do miesta bydliska maloletého - do H.. Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi (otcovi) a zároveň žalovaná nespĺnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo v danom prípade nebolo preukázané.

56. Žalovaná v odvolaní namietala aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Argumentovala tým, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom predmetné motorové vozidlo užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Odvolací súd sa s argumentáciou žalovanej nestotožnil a v tomto smere poukazuje na závery súdu prvej inštancie, ktorý vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu (výšky) týchto nákladov. S týmito závermi odvolací súd v celom rozsahu súhlasí. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porov. rozsudok Krajského súdu

v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003 zo dňa 10.07.2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003 zo dňa 22.12.2004). Nie je relevantná ani obrana žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenájaté a to či už odplatne alebo bezodplatne (porovnaj R 12/1990).

57. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody sumu vo výške 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 29.06.2024 do zaplatenia.

58. Preskúmaním napadnutého rozsudku vo výroku III. o náhrade trov konania na základe odvolania podaného žalovanou odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalovanej nie sú opodstatnené ani vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o potrebe aplikácie ustanovenia § 255 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Žalovaná v odvolaní argumentovala tým, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tvrdila, že konanie žalobcu, ktorý podal niekoľko takmer identických žalôb, je účelové s cieľom uškodiť žalovanej a v rozpore s dobrými mravmi.

59. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

60. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

61. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia sa v sporovom konaní, o ktoré ide tiež nepochybne v posudzovanej veci, povinnosť nahradiť trovy konania primárne spravuje zásadou úspechu v konaní čo znamená, že strana, ktorá v spore uspela, má v princípe právo na to, aby sa jej nahradili trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedených zásad je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP.

62. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

63. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len

s veľkými ťažkosťami. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej, či je možnosť plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný, alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

64. Judikatúra však tiež konštatuje, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladom viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009 zo dňa 28.01.2010.), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri posudzovaní možnosti aplikácie ust. § 257 CSP nemožno tiež v konečnom dôsledku opomenúť, že náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde a tiež sankčnú funkciu.

65. Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou súdom prvej inštancie časti nepriznaných úrokov z omeškania zo sumy 5 % ročne zo sumy 133,26 eur od 10.07.2022 do 28.06.2024) a vo svetle zásady úspechu bolo tak potrebné žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli. Prelomenie zásady úspechu je možné v princípe len prostredníctvom aplikácie ust. § 257 CSP, preto je potrebné posúdiť, či odvolacie námietky žalovanej produkované v prospech objektívnych skutočností majúciich pôvod v dôvodoch osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné priznať žalobcovi náhradu trov konania, takéto rozhodnutie odôvodňujú.

66. V posudzovanej veci má odvolací súd na rozdiel od žalovanej za to, že aplikácia ust. § 257 CSP na náhradu trov prvoinštančného konania v neprospech žalobcu je vzhľadom na okolnosti veci neudržateľnou. Nebolo sporným, že žalobca uplatnil vo viacerých samostatných konaniach nároky voči žalovanej, ktoré majú pôvod v nerealizovaní niekoľkých stretnutí žalobcu s jeho maloletým dieťaťom a s nimi spojeným vznikom nákladov žalobcu vynaložených na cesty do bydliska maloletého dieťaťa, ktoré sa odlišujú dátumom nerealizovaného styku, dôvodmi uvádzanými na obranu žalovanou, prípadne rôznymi vykonateľnými súdnymi titulmi, ktorými priebežne na časovej osi bolo upravované stretávanie žalobcu ako rodiča s maloletým. Nad rámec toho, že nie je možné určiť objektívne kritérium, na základe ktorého by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby spojil jednotlivé nároky na náhradu škody do jednej žaloby, teda podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, kedy porušovala zákonnú povinnosť žalovaná nemožno hodnotiť ako zjavné zneužitie práva, keďže mu nemožno upierať jeho právo podať samostatnú žalobu (zákon mu to nezakazuje), ani byť v konaní zastúpený právny zástupcom. Významnou skutočnosťou je tiež to, že napriek tomu, že bolo vedených niekoľko konaní s identickým predmetom konania (rozdielny len čas a dátum nerealizovaného styku), žalovaná na svojom postojí v časovom horizonte nič zásadné nezmenila, o čom svedčia úspechy žalobcu o týchto nárokoch (v ťažiskovej časti). Žalobca v konaní poukazoval navyše na vydané uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí vedených na Okresnom súde Prievidza pre neefektívnosť z dôvodu, že jednotlivé veci strán sporu,

ktorých predmetom je náhrada škody z titulu nerealizovaných stykov žalobcu s dieťaťom, sa líšia skutkovými tvrdeniami strán sporu, exekučnými titulmi, štádiom konania a požiadavkou na vykonanie dokazovania, kedy už z tohto procesného postupu súdu je potrebné vyvodiť záver, že samotný súd svojim rozhodnutím o nespojení vecí na spoločné konanie akceptoval ako správny postup žalobcu, ktorý si svoje nároky proti žalovanej uplatnil samostatnými žalobami a vzhľadom na vývoj okolností v daných veciach, ktorý názor si osvojil i odvolací súd v podmienkach tejto prejednávanej veci.

67. A práve riadiac sa vyššie uvedenými princípmi s poukazom na súdenú vec, predmetom ktorej je spor majetkovej povahy, nie spor týkajúci sa úpravy styku otca s maloletým, odvolací súd zastáva názor, že pre uplatnenie ust. § 257 CSP nie sú za daných okolností v súdnej veci splnené podmienky.

68. Odvolací súd však preskúmaním napadnutého výroku III. o náhrade trov konania v rozsahu odvolacích námietok žalobcu dospel k záveru, že hoci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne vychádzal zo zákonom preferovanej zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ustanovení § 255 CSP, pochybil, keď v danom prípade vychádzal zo znenia odseku 2 uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého náhradu trov konania pomerne rozdelil a žalobcovi priznal náhradu trov v pomernej časti v rozsahu 78,86 %.

69. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

70. Podľa čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

71. Podľa čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít.

72. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dôvodil tým, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanej celkovo zaplata 149,57 eur vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie a súd prvej inštancie mu priznal celkom 133,26 eur vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Úspech žalobcu v konaní predstavoval 89,43 % a úspech žalovanej predstavoval 10,57 %. Čistý úspech žalobcu (po odpočítaní úspechu žalovanej od úspechu žalobcu) tak predstavoval 78,86 %, v ktorom rozsahu patrí žalobcovi v zmysle § 255 ods. 2 CSP nárok na náhradu trov konania proti žalovanej.

73. Odvolací súd sa vyššie uvedeným postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení pomeru úspechu strán v predmetnom spore nestotožnil. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.07.2022 až do zaplata, a nie iba do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.06.2024 až do zaplata a vo zvyšku žalobu zamietol, t. j. zamietol ju, ako vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v časti o zaplata 5 % úroku z omeškania zo sumy 133,26 eur za obdobie od 10.07.2022 do 28.06.2024. Žalobca tak bol úspešný nielen čo sa týka celej istiny, ale i v časti príslušenstva za obdobie od 29.06.2024, a to až do zaplata, teda nie iba do rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol rozsudkom dňa 19.12.2024. Úrok z omeškania uplatnený žalobou totiž plynul a plynie aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by žalovaná svoju povinnosť splnila dňa 19.12.2024. V dôsledku uvedeného možno konštatovať, že sa ďalej menil, resp. mení aj pomer úspechu strán v spore v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej napadnutým rozsudkom, preto pomer úspechu ustálený súdom prvej inštancie nezodpovedá skutočnosti. Súdom prvej inštancie zvolený postup pri zohľadnení neúspechu v časti žalobou uplatneného a súdom nepriznaného príslušenstva by

bol namieste vtedy, ak by už nárok žalobcu na úrok z omeškania po rozhodnutí súdu prvej inštancie vôbec neplynul, lebo len vtedy by bolo možné presne ustáliť pomer úspechu a neúspechu strán sporu.

74. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého „Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať „za neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142

ods. 3 O.s.p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.“ K tomu odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnu úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem „neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Ústavný súd SR v náleze

III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 O.s.p. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

75. V prejednávanvej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejmé, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd z dôvodov uvedených v bode 73. tohto rozsudku dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255

ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnu normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný

v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 133,26,- eur aj s 5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.06.2024 až do zaplatenia istiny a neúspešný bol len v nepatrnej časti 5 % ročného úroku z omeškania z istiny 133,26,- eur za obdobie od 10.07.2022 do 28.06.2024, Odvolací súd zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovacia činnosť v obdobných sporoch strán sporu. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa sporových strán odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/11/2025-196 zo dňa 25.02.2025, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.), pričom v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia bolo konštatované, že „Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojím rozhodnutím jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou časti nepriznaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 144,18 EUR od 23.01.2022 do 26.04.2024) a vo svetle zásady úspechu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli.“ Odvolací súd taktiež poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/2/2025-181 zo dňa 26.03.2025 vo veci tých istých strán sporu, ktorým bol okrem iného zmenený rozsudok súdu prvej inštancie ohľadne náhrady trov konania tak, že žalobcovi bola priznaná úplná náhrada trov konania voči žalovanej napriek tomu, že žalobca nebol úplne úspešný a to práve len v časti úrokov z omeškania, avšak na druhej strane v meritu veci bol plne úspešný.

76. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 133,26 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.06.2024 do zaplatenia a vo výroku III. zmenil podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

77. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

78. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný.

79. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).